

ՄԱՅՐԱԿԱՆ ԿՏԱԿ

Որդեա՛կ, ըսաւ մայրըս ինծի, վիշտերու տակ
 ջըղագալար,
 Անապատի նամբուն վըրայ, ա՛հ, իմ հոգեալ,
 մի՛ լար, մի՛ լար,
 Գիտեմ, որդի՛, քու եղբայրդ էր որ խըլեցին
 դեռ քիչ առաջ.
 Ու կ'արիւնի սիրտըս անվերջ անոր սիրով մըշ-
 տահառաջ:

Նոյն ձեռքերը յօշոտեցին հայրդ ալ հուժկու,
 դառնաքալսիծ
 Սա կոյսն անգօր քոյրդ է չքնաղ, ազգէն կըտակ
 քեզի եւ ինձ.
 Եղբայրներդ են հոս թողլըքուած, քեզի բոլորն
 ալ հարագատ,
 Կը տըւայտին գագաններու նանկերուն մէջ ա-
 րիւնացայտ:

Ամէն ինկող մաս է քեզմէ, որդի՛, ըսաւ մայրըս
 տըխուր.
 Մէկ մարմին ենք եւ մէկ հոգի, ազգը կ'ըլլայ
 փըշուր փըշուր,
 Տըղա՛ս, ամէն գացող գաւակ՝ քեզի եղբայր,
 ինծի որդի,
 Ամէն հատնող շունչ մըտերիմ անմահ շունչն է
 ժողովուրդի:

Մի՛ լար, ըսաւ մայրիկս ինծի. միայն եթէ դուն
 ողջ մընաս,
 Յիշէ բոլոր չարիքներն այս իբրեւ գագիր նենգ
 պատուհաս,

Տըկարն է միայն որ կուլայ, ըսաւ մայրիկս իբ-
 րեւ կըտակ,
 Հայուն վիշտը մէջըդ փոխուի՛ վըրէժներու թող
 անյատակ:

ՔԵԶԻ ՀԵՏ

Հայրենի՛ք իմ, եթէ կամ ու կը շնչեմ ես այսօր,
 Պատճառն այն է որ դուն կաս ու քուկին շուն-
 չըդ ներգօր
 Զիս կը պահէ կենդանի, կը բարախես մէջըս դուն,
 Ու կ'առնանամ ես քեզմով ու կը նայիմ վառ
 հեռուն:

Քու մասնիկդ եմ անբաժան, քեզմէ բռնի փըր-
 ցըւած.
 Քեզմէ հեռու, քեզի հետ, քեզմով միայն միշտ
 առկայծ.
 Հիգերուդ հետ մաքառող, լոյս օրերուդ հետ
 արբշիւ,
 Քեզմով միայն գոհ, հըպարտ, հերոսաշունչ իմ
 երկիր:

Նոյնացած եմ քեզի հետ, հոգիս քեզմէ անան.
 ջատ,
 Ու կը նանչնամ մէջըդ գիւս, քեզի իբրեւ հարա-
 գատ,
 Քեզմով միայն կատարեալ, միայն քեզմով յաղ-
 քական.
 Իմ նորագիւտ ազնի՛ւ մայր, նոր օրերու Հայաս-
 տան:

Ֆիլստէլֆիա

ՅԱԿՈԲ ԳՈՒՅՈՒՄՅԱՆ